

CSILLAGOS

2020/3

templomi hírlevél

Igemagyarázat

Pünkösöd ünnepe

Olvasásra ajánlom mindenkinek Az apostolok cselekedeteiről írt könyv 2. részét.

„Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józság lelkét.”
2Tim 1,7

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Szívesen írnék nektek régi pünkösödök vidám, virágos és dalos alkalmairól, örömben gyökerező eseményeket felidézve, de úgy érzem, most más irányba kell indulnunk.

Minden egyházi év utolsó nagy sátoros ünnepe a pünkösöd. Századokon át szívvel-lélekkel, örvendezve ünnepelték a keresztyének a Szentlélek kitöltetésének és a keresztyén egyház születésének napját – pünkösödöt. Népünk oly mértékben azonosult az ünnep jelentőségével, hogy századok óta az öröm és a közös örvendezés nagy alkalmának tekintette. Nem csoda, hogy a nép szívében és ajkán számos dal született pünkösödről. Piros-pünkösödnek nevezve még a színek nyelvén is ki tudta fejezni ünnepi érzéseit. Képzeletünkben a piros az életnek a jelképes színe. Éppen ezért szo-

rongva kérdezzük: jelentősége, kedvessége miért halványul el fokozatosan a tudatunkban? Hisz életigenlők, öröme kiéhezettek vagyunk valamennyien. A Szentlélek bőséges kiáradása és a keresztyén egyház születésnapja, a Krisztust követők számára az együtt örvendezés drága alkalmá. A Szentlélek közösséget teremtő ereje fog össze bennünket a keresztyén egyház hitbeli, testvéri közösségébe immár kétezer éve. Igaz, a hosszú századok folyamán kísértésekkel, emberi gonoszkodásokkal küzdve, olykor uralkodva, máskor véres üldözéseket elszenvedve, megtépázva és botladozva, de

tagjai szívükben üdvbizonyossággal haladnak Urukak, a Krisztusnak nyomdokában, a megígért dicsősség felé. Magunkról beszélélek.

Az idestova félezer esztendőtlő számláló Magyar Református Egyházunk, olykor az első keresztyének szenvedéseit idéző próbatételeket kiállva, az eltérítő kísértéseket is legyőzve, a Lélek segítségével, újra meg

újra visszatért a tiszta forráshoz – a Bibliához. Isten Igéje mindig erőforrást jelentett a számára. Ma ismét olyan időkben élünk, amikor jelképesen szólva, egyre fenyegetőbbben hangzik a keresztyénség felé a „feszítettessék meg” kiáltás. A keresztyénelenesség a világ sok országában, szavakban és tettekben szinte tervezetten folyik, és vétkecs szándékukat, embertelen tetteiket indokolniuk sem szükséges. Döbbenetes, hogy nem akad olyan világi szervezet, állam vagy ország, amely tiltakozna ellene, vagy meggátolná ezt az elszabadult, emberiségellenes folyamatot. Jézus figyelmeztette tanítványait, hogy velük sem fognak másként, kíméletesebben bánni a világ hatalmasai, mint Vele. A 21. század kezdetétől, a gyorsuló ütemben kicsúcsosodó tébolyban, nagy szűgyen, de élen jár Európa. Nyugati része már odáig süllyed, hogy hitét veszti. Ilyen világban élünk jelenleg. Önkéntelen is eszünkbe jut Szabó Lőrinc költő, látnoki tartalmú verse: „Hazám, keresztyén Európa”, amelynek utolsó versszakában, kérdés formában felsejlik napjaink nyomorúsága.

Hazám, boldogtalan Európa,
ha túléléd a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a szeretetet és a Békét?

A költő kérdésének időszerűségét, sajnos, nem lehet kétségbe vonni, bár háromnegyed századdal ezelőtt vetette papírra. Hadilábon állnak egyre többen az Istennel, a szeretettel és a békével is. Lelki - szellemi életünket is veszélyes vírus, az istentelenség és a bálványozás vírusa veszélyezteti. Ezért is hangzik felénk ma az erőteljes biztatás az Úrtól: Nem a gyávaságnak lelkét adtam nektek! Ma fölöttébb nagy szükség van a kettős tüzes nyelvekre, mert nagyon sok keresztyén langymeleggé vált. Hová lett a tűz a mai tanítványok – keresztyének szívéből. A mi szívünkben lángol-e a minden

rosszat elégető tűz? Nem nehéz belátnunk, hogy korunkban is kiáltó szükség van a Pünkösdi Lélekre, a kettős tüzes nyelvre.

Az Atyához visszatérő Krisztus felkészítette tanítványait a küzdelmes munkára és a szenvedésekre. Tanítványainak ereje azonban kevésnek bizonyult. Visszavonultak, rejtőzködve, titokban találkoztak csupán. De amikor kiáradt rájuk a Szentlélek, felbátorodtak, bűnbánatra és megtérésre

szólították fel a hatalmas tömeget. Mintegy háromezren engedtek a Lélek indíttatásának, és megkeresztelkedtek. Megjelent a keresztyén egyház, és napjainkban Európa határain kívül, Ázsiában és Afrikában, erőteljes tempóban növekedik, gyarapodik. Nem vagyunk magunkra hagyva, nem vagyunk egyedül. A fejlett technika révén az elmúlt héten világmanapot tarthattunk

Testvéreim, emelt fővel járjunk, ne riadjunk meg! Ígérete szerint – Velünk az Isten! Ha imáinkban kitartóan kérjük Őt, megadja nekünk is az erő, a szeretet és a józan elmének lelkét. Tanácsalanságában, félelmében, bénultságában az ember mindig felülről kap végső eligazítást és segítséget. Ne szűnjünk meg könyörögni a teremtett világért, benne az egyházunkért és a nemzetünkért. Ámen.

Dr. Erdélyi Géza, nyugalmazott püspök

Irodalom

Túrmezei Erzsébet:

Az enyém

Hogyha vesztes a harc, az enyém.

Ha nem megy a munka,
ha nincs eredmény,
ha hiába küzdök,
ha mégisincs remény:
munka és kudarc az enyém.

Ha sötét az út,
homályos, tekerdő,
elfödi a célt
ősrengeteg erdő,
hogyha egyre lejt,
alább meg alább,
felfele akar,
s lejjebb jut a láb:
tudom, az az út az enyém.

Ha terhek terhelnek,
bilincsek kötöznek,
ha jártomban titkos
kötélék kötöz meg...
érezem a nyomását,
viselem az átkát,...
nem mások kötözték!
Ismerem szövőjét,
ismerem kovácsát!
Teher és bilincs az enyém.

De ha bajok múlnak,
sebek begyógyulnak,
terhek semmisülnek,
bilincsek lehullnak...
ha könnyű a lelkem:
boldog, szabad szárnyal
mindig magasabbra
ha dalolva szárnyal:
szabadulás, ének az Övé.

Ha cél felé tart
az út egyre előre...
hogyha mindenre rajt',
sebző gyöngyre, kőre,
már a cél fénye hull,
el nem takarja semmi...
megállni sem enged,
ernyedten pihenni:
bizony az az út az Övé.

Ha áldott a munka,
ha élet kíséri,
ha lelkem a lelkek
mélységét eléri,
szemek felragyognak,
bús, szomorú arcok...
ha diadalmasak,
dicsőek a harcok:
az áldott munka
s a diadalmas harc az Övé.

Az enyém gyáva, gyöngé,
az Ő lelke hatalmas.
Az enyém vesztes, terhes,
az Övé diadalmas.
Az enyém bűnös, átkos,
az Övé szent és áldott.
Bizony az Isten lelke
győzi meg a világot!

Legyen az Övé minden,
soha semmi az enyém:
a munka, út és élet!
Legyek én üres edény
és áradjon belém
és töltsön be az Övé,
az erős, győztes Lélek!

Mi az ünnep?

Amikor az anyagi világ sűrű szövevénye megnyílik, s átragyog rajta a másvilág fénye, mint felhők közül a Nap. Gondoljunk a hajnalra. Még ködös szürkületben pihen a táj, a fák mozdulatlanok, a harmatos fű borzong, ember-állat nem mutatkozik, ki-haltnak látszik az élet. De már várakozás feszül a levegőben. Hangtalan zengés jelzi az elkövetkező eseményt. Hosszú, keskeny felhők úsznak a látóhatár fölött, acélszürkék, halottak, de már sejteni lehet peremükön a közelgő fény érintését. Akkor piros sugárzás tűnik föl a távolban, a felhők lebegővé válnak, a fák kinyújtóztatják dermedt ágaikat, leveleik remegnek. Mikor pedig fölbukkan a Nap óriási korongja, s forogva száll föl a sötét föld peremén, ragyogása egyszerre elönti az egész természetet, a felhők átlátszó piros fátyolokként szakadoznak szét. Majd a hosszan zengő, vörös sugarak egyre élesednek, tisztulnak, vörösarannyá válnak, később, szinte pillanatok alatt, vakító aranyra, aztán megzendül a fény minden ereje, a ragyogás teljessé lesz – ez ünnepi pillanat. A világ kibontakozik ólomszerű anyagságából, s vakító, sugárzó fénné változik.

Ünnep, mikor a lenyugvó Nap utoljára pillant végig a földön, sugarait szétküllözi az égboltozat közepéig, vörösbe, aranyba, zöldbe, sötétviolába meríti a felhőket, fényének zengése egyre halkul, egyre szelídül, míg egyszer csak elnémul teljesen, s az esti szürkületben fölcillannak az első csillagok.

Ünnep, mikor egy bezárt szobában a földi kín jajgatása elhallgat, s fölsír az újszülött gyermek első szava. Ünnep, mikor az anya, túl lévén a szenvedéseken, révült boldogságban emeli keblére a csecsemőt, arca

gyönyörűségtől sugárzik, ujjja gyengéden simítja meg a kopasz kis fejet, a ráncos arcocskát, miközben a gyámoltalan kis lény a szopás első cuppogó mozdulatait végzi. Ünnep, mikor két egymást szerető ember, legény meg leány, először öleli, csókolja meg egymást. Amikor legszebb ruhájába öltözve örök hűséget esküszik egymásnak. Amikor, elszakadva az emberektől s a minden napok gondjától, a fiatal asszony először oldja meg ruháit, mint aki búvóló fürdőbe lép, hogy újjászülessen benne, s más emberként szálljon ki belőle. Ünnep, mikor az ember búcsút int fáradt szeme pillantásával az életnek, s örökre behunyja, ágya szélén pedig egy asszony ül, fogja hidegülő kezét, pillantása megrendülten pihen a távozó arcán, biztatja is, siratja is, majd gyengéden lezárja a kialvó szemet, amilyen gyöngéden újszülött gyermekét simogatta. Ünnep, mikor a sír szélén utolsó köszöntést mondunk a lassan lemerülő koporsó után, s fölhangzik a monoton imádság, a komor ének.

Ünnep, mikor a paraszt a kaszáját első ízben vágja a zizegő gabonába. Mikor az érett szőlő első fürtjét metszi le a gazda az őszi fényben fürdő hegyoldalon. Mikor az első új kenyér, az első korsó bor megjelenik a fehérrel terített asztalon. Mikor az első vadat

ejti el a vadász az esztendőben. Mikor váratlanul megérkezik a régen látott jó barát, rokon, házastárs. Mikor a zenekar befejezi a hangszerek hangolását, csend támad, s

fölzendül egy Istenben elmerült lélek szava. Mikor a templomban megcsendülnek a csengettyűk, megkondulnak a harangok, s a tömeg felujjong: „Föltámadt Krisztus e napon!” Mikor zászlók, kürtök és riadó

„éljenek” köszöntenek egy győzelmet, ami megmentette a várost az ellenség pusztításától. Mikor a rab, hosszú sanyargatás után, először lép ki a szabadba. Mikor a fogságba hurcolt katona ismét átlépi hazája határát, faluja templomtornyát megpillantja, megzörgeti az ablakot, s mint a figyelő vad, füleli az ajtóhoz siető lépéseket. Mikor a hajó megérkezik a kikötőbe, s az utas előtt egyszerre kibontakozik a város, amit először lát életében. Mikor a hajó elszakad a parttól, életünk egy része a semmibe merül, s csobogva siklunk a végtelenségbe valami új, valami rejtelmes felé. Mikor egy rég óhajtott könyvet a kezünkbe veszünk, kinyitjuk, megtapogatjuk, meg is szagoljuk, s mohó szemünk kapásból fogdossa össze az első magasztos szavakat...

És még mi minden ünnep!

Valaha, a paradicsomi létben, ünnep volt az ember minden napja, minden perce, hiszen az örökkévalóságban élt, együtt az Istennel. Ahogy süllyedt az ember, váltak ünnepei egyre ritkábbakká, egyre üresebbé.

Mert az ünnep: kiemelkedés, fölszárnyalás az alantásból, a térből és az időből, az életből – a létbe. Abbahagyása min-

den tevékenységnek, magunkba fordulás, megtisztulás, szellemivé válás. Az ünnep: a szabadság. Megszabadulás minden nyűgtől. S ha ebből szabadulunk, éppen az az ünnep. Nem vigasság, zabálás, ivás, tombolás az ünnep, nem csinnadratta, nem. Hiszen ha így volna, nem volnának komor, szomorú, de mégis fölemelő ünnepek. Az ünnep: csend. Megállás. Elmerülés az időtlenségben. Hangtalan ujjongás, néma zokogás. Mosoly a könnyek között. Könny a mosolyban. Ahogy a fölkelő, a lenyugvó Nap ragyog át a felhők résén. Az ünnep az a pillanat, mikor álomnak érezzük a valóságot. És valóságnak azt, ami láthatatlan, megfoghatatlan.

Kodolányi János: Égő csipkebokor

Veres János:

Egy holnapi ifjúhoz

Ha egyszer majd e poros utcán haladsz, hol lábunk remegve lép naponta, s egy szebb kor rózsaszín egén át megpillantod a messi láthatáron a legsanyarúbb, legkopárabb évek ködéből kiderengő fáradt arcunkat, gondold el: oly idő is uralkodott itt, mikor – bár soha senkit nem bántottunk – az erős ostobák bélyegét nyomtak homlokunkra, mely hidegen is perzselt, s akár a rablók, pellengerre állítottunk, és igazolni tiszta önmagunkat csak a holtaknak s nyárfáknak tudtuk.

Történelem

Emlékezzünk!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az ÚR –: jóléteket és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jer 29,11)

Történelemnek Ura! Múltnak, Jelennek és Jövendőnek Istene! Mindenható Atyám! Te tudod egyedül, miért kell nemzetemet széttöredezve látnom, miért kellett népemnek annyi csapást elszenvednie, és miért engedted, hogy oly sok sebet ejtsünk egymáson és magunkon. De annak is te vagy ismerője, hogy szétszakítottságunk, keserves

állapotunk, oly sok vérző sebünk és önmarcangoló, bűnös cselekedeteink ellenére, miért tartottál meg bennünket mindeddig. Csak arra tudok gondolni, hogy azért, mert neked terved van velünk. Még a nagyon kevéssel, a maroknyival, a maradékkal is. Így ma a panasz, a múltunk felett való kesergés helyett népem jövőjéért imádkozom. Sokszor kértelek már, hogy „Isten, áldd meg a magyart jó kedvvel, bőséggel”. Most mindezeket megelőzően Szentlelkedért könyörgök. Jöjj el, Szentlélek Isten, adj lelki ébredést, Krisztusban való hitet népem fiainak és leányainak! Szeretném, ha mind

többen felismernék, hogy „boldog nép az, amely tud neked ujjongani, amely orcád világosságában járhat, Uram!” (Zsolt 89,16). Ne rejtse el orcádat előlünk, hanem ragyogtasd ránk, hogy neked élve, mindenkor téged áldva és magasztalva megláthassuk reményteljes jövőnk beteljesedését. Ámen.

A trianoni békediktátum 100. évfordulójára emlékezve június 4-én, a Nemzeti Összetartozás Napján, csütörtökön 16.30-kor megszólaltatjuk templomunk harangjait.

A harangzúgás alatt – a templomban, otthonunkban vagy ahol éppen vagyunk – közösen mondjuk el ezt az imádságot!

Oktatás

Gólyavár

„Egy, kettő, három, négy, te kis cipő, hová mégy? Kipp-kopp, kopogok, óvodába indulok!”

Bizony, jó hely ám az óvoda! Sok kisgyerek jár oda. Ha ti is jöttök, meglátjátok, mennyi kaland vár majd rátok. Barátokat

itt találtak. Mese, játék, sok-sok dal, tarsisnyánkban mindig van. Ügyesedik keze-tek, ha gyurmázni szerettek. Tornázunk és kertészkedünk, növényeket nevelgetünk. Udvarunkon vár a hinta, homokozó és mászókák.

Gyere te is, kispajtás, a Gólyavár téged is vár!

Azt gondolnánk, már az egész városban köztudott, milyen nagyszerű óvoda nyitotta meg kapuit az idei tanévben. Talán figyelemmel kísérték az emberek az építkezést, a csodálatos csoportszobák kialakítását, az átlagon felüli színvonal, komfort bebiztosítását. Gondolnánk azt is, tudja már mindenki, miféle oktató-nevelő munka folyik ebben az óvodában a helyi kitűnő pedagógusok által. Csak ismerik a helybeliek a csupa szív, szeretet óvó néniket, akik ebben az óvodában nevelik a gyermekeket hitre, megértésre, egymás iránt tanúsított tisztelőre. Talán már annak is híre ment, hogy még a legapróbb „kisgolyák” is azonnal

„befészkelődtek” a Gólyavárba, és most a járvány ideje alatt is hívják az óvó néniket: – Mikor jöhetünk már? – Hiányzik a Gólyavár!

Sajnos, mindez nem így van. Sokan nem tudják. Még mindig vannak, akik meglepődnek: Hol is dolgozom? A Gólyavár Református Óvodában? Az hol van? Milyen? Addig, míg ez így lesz, sok gyerkőc nem jut el oda, és meg lesz fosztva ettől a lehetőségtől, hogy ilyen gyermekközpontú, szeretetteljes légkörben töltsse óvodás éveit, gyönyörű környezetben, kiváló oktatásban, nevelésben részesülve. Ezért kérek mindenkit, hogy aki csak teheti, tájékoztassa ismerőseit és a kisgyermekes családokat erről a lehetőségről, hogy minél népesebb legyen a Gólyavár, és minél többen örülhessünk egymásnak.

Iboš Gabriella és Varga Tünde, óvodapedagógusok

Hirdetések

Vakációs bibliahét

„Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!” Zsolt 118,24

Örömmel és hálaadással értesítünk mindenkit, hogy gyülekezetünk idén is megszervezi gyermekeink számára a vakációs bibliahetet.

Időpont: 2020. július 6–10.

Helyszín: TMRG és a Gólyavár

A hét témája:

Az ünnep – Jertek, ünnepeljünk együtt!

A bibliahét történetei a Szentírás ünnepeinek köréből lesznek:

Páska – a szabadítás ünnepe. Arról, hogy az Atya Isten hogyan szabadítja meg népét a súlyos terhek, nehézségek alól.

Sátoros ünnep. Arról, hogy a mi Atyánk hogyan gondoskodik az életünkről.

A kánai menyegző. Arról, hogy a Fiú Isten miképpen teszi ünnepé az esküvőt.

Pünkösöd. Arról, hogy Isten Szentlelke a miénk is lehet.

A Bárány menyegzője. Arról, hogy ez lesz csak az igazi nagy ünnep! És erre mindannyian hivatalosak vagyunk!

Szeretettel szólítjuk meg:

- a gyermekeket (4–12 korosztály) – Jertek, ünnepeljünk!
 - a segítőket – Jertek, tanítsunk ünnepelni!
 - a támogatókat – Jertek, segítsetek ünnepelni!
 - a szülőket – Jertek, küldjétek gyermekeiket ünnepelni!
- Mert ünnepelni jó!

Ismer olyan reformátust,
aki nem kapott CSILLAGOS-t?

Kérjük, közölje velünk, hogy a következő számot ő is megkaphassa.

Az átmeneti időszakban a lelkeszi hivatal hétköznaponként 9.00 – 11.00 óra között van nyitva. Egyházközségünk lekipásztorai telefonon, elektronikus levélben vagy személyesen a megszokott helyen továbbra is megkereshetőek.

A perselybe és Isten dicsőségére szánt adományokat, valamint az egyházfenntartói járulékot a következő folyószámlára is be lehet fizetni:

SK65 0900 0000 0003 8112 5607

Rendszeres alkalmaink

A Szlovák Köztársaság országos tisztifőorvosa május 5-én módosította korábbi rendelkezését, és az előírt feltételek betartása mellett engedélyezte a nyilvános istentiszteleti alkalmak megtartását.

A nyilvános istentiszteletek szüneteltetéséről szóló presbiteri határozatunk ezzel hatályát veszítette. Az átmeneti időszakban a következő időpontokban tartunk istentiszteleti alkalmakat:

szerda: 10.00 óra

vasárnap: 9.00 óra

(65 év feletti korosztály és veszélyeztetett csoportok tagjai)

vasárnap: 10.00 óra

Az istentiszteleteken nem vehetnek részt azok, akik karanténban vannak, vagy fertőző légúti megbetegedésre utaló tünetek vannak.

A templomba belépni és ott tartózkodni kizárólag a felső légutak maszkkal, sállal vagy kendővel történő eltakarásával lehet. Belépéskor kézfertőtlenítőt is használni kell. Annak érdekében, hogy biztosítani tudjuk az előírt kétméteres távolságot, a templomban kizárólag a kijelölt helyekre szabad ülni (egyenként, vagy az egy háztartásban élők esetén legfeljebb ketten). Az érkezéskor és a templomból való távozáskor szintén tartsuk be a kétméteres távolságot.

CSILLAGOS templomi hírlevél

Rimaszombati Református Egyházközség

Fő tér 16A, 979 01 Rimaszombat

www.rirek.sk • facebook.com/rirek.sk • [rerek@rerek.sk](mailto:rirek@rerek.sk)

+421-47-5621945 • +421-905-479155 • +421-905-541176